

Nászta Katalin

Uram, irgalmazz

Szőcs Kálmán emlékére

játszottam halált, üres lett
barátkoztam magammal, égetett az úr
sivalkodtak bennem a csendek
gyermekhangra táncolt hajamban a szél
körüllengte házamat az Isten
halálommá értem

játszottam késsel, babszemeken térdepeltem
a kádba vizeltem, megugattak a kutyák
közös utunkon elvetéltem
én valamikor valamiben hittem
nyakamra fonódtak a dolgok
attól féltem az utcán egyszer összerogyok

bőrömrre égett a sárga fény
sokan összenéztek, mikor magadhoz vettél
lásd, ilyenek az európai kutyák
hozzád menekültem, mikor elhagytak
vagy magamat úztem
földbe-rekedten dobol a szívem
uram irgalmazz azoknak ott fenn

Apróságok

írni az írás kedvéért, vagy már azért sem
mint tüskék állnak ki belőled a versek
csak a szavak meredeznek befelé
a lágy simító szók

*

mindig egyes szám harmadik személyben beszéltem
mintha nem is volnék jelen
pedig itt araszolok minden betűm mögött

*

szünet alatt csökkenő tendenciát jeleztek a versek
apadt a szint
új szint kértek s felmutattad a sárgát
de iparkodtál megvigasztalni őket
életdarabolásra, a semmi összefüggéseire hozod a zöldet
s már kevered is a lazuló kapcsolatok szürkéjét

*

igen, tulajdonképpen itt kezdődne a vers, ami arról szólna
mennyire nem ura magának az ember, jelen esetben is
mennyire mást kénytelen gondolni, mint amit érez
és évek óta azt cselekszi, ami kedve ellen való
és arról is szólna, mennyi felesleges limlomot tart az ember a házban
és hány fölös szót mond, amíg – igen
rászánja magát és kifejezi a lényegét
ami – istenemre – rettentő szomorú és magányos

Gombos Zsófia: Folklor utópia - 2012

